

KINNAREDSBLADET

Nr 1 2024

Kärlek på Kinnareds skola

Alla tillsammans på förskolan i Kinnared

Här underhåller Jörgen Arvidsson, Elin Bengtsson och Johannes Arvidsson

Ur innehållet: Skolan firar Hylte 50 år med Öppet Hus
Kinnaredsprofiler QR-koder Emigrantbarn Valvet 3 Företag
Musikstudio till Kinnared Prästgården Händer i Kinnared

I liten ort betyder individen mer!

När man kör in i Kinnared från Fegenhållet och kommer in på sågverksområdet känns det som att befinna sig i Bruce Springsteens "Born in the USA". Silon reser sig som en rymdraket och man känner sig liten. Häftigt. Jag känner mig lite stolt över att detta finns i Kinnared. Och inte bara sågverket utan här finns också Gnotec, Kinnareds Well, Skog och Trä, Kinnareds Svarveri och fler. Som Ronnie Löfqvist, vårt kommunråd, sa "Kinnared är den ort som har bäst förutsättningar i kommunen". Hur kommer det sig att företagen finns här och inte i Drängsered eller Långaryd?

Jo, när järnvägen skulle byggas ville bolaget dra den genom Långaryd men bönderna ville inte släppa till mark. Men i Kinnared fanns Samuel Davidsson som insåg betydelsen av järnvägen. Han lovade att se till att man fick den mark som behövdes och så fick Kinnared järnväg 1877. Den betydelse detta hade kan inte överskattas. Det var en mycket viktig pusselbit för att kunna starta företag, för att till exempel kunna frakta pitpropps till gruvorna i England. Även rent mentalt hade den betydelse; den väckte fantasin, insikten och känslan av att vi var kopplade till den stora världen. Världen kunde komma till oss och vi kunde också nå ut till världen.

Det vi kan lära av detta är att vi måste inse att det vi gör idag blir avgörande för våra barn och barnbarn. Det är ju så att samhället, det är vi. Du och jag, alla vi som bor här på orten och det vi gör, våra val kommer att påverka hur framtiden blir. Vi

har en stor fördel framför de som bor i städerna och till och med i Hyltebruk. Det du och jag gör märks direkt.

Att järnvägen kom påverkade Kinnaredsborna rent fysiskt men också mentalt. Hur skulle det påverka oss om till exempel butiken försvann? Det är inte bara det vi gör som påverkar vår framtid, utan också det vi inte gör. Även om du inte handlar allt i vår butik, så handla det du kan!

Claes-Göran Östlund

Innehåll i bladet:	sida
Ledare	1
Öppet Hus/Kinnared 50 år	2-4
Kinnaredsprofil Evy Johansson	5-8
Kinnaredsprofil Kerstin Carlsson	9-12
QR-kodsförslag för gravar	13-16
Emigrantbarn Virginia Miller	17-20
Restaurang Valvet	21-22
Derome sågverk	23-24
Kinnareds Well	25-26
Svarveriet i Kinnared	27
Musikstudio till Kinnared	28-31
Kinnareds gamla prästgård	32-34
Händer i Kinnared	35

För kännedom och kontakt:

Kinnareds Samhällsförening

Ordförande: Maria Mimmi Jacobsen 0703886185

Vice ordförande: Malin Hedenberg 0761946764

Sekreterare: Ida Hedenberg 06730690323

Kassör: Emil Gustafsson 0738161833

Övriga ledamöter: Staffan Svensson, Anders

Hjelmström, Sanna Wedenström, Niklas

Farran-Lee, Mattias Emanuelsson, Nico

Thormann, Anna Nicodemi

Kinnareds Hembygdsförening

Ordförande: Claes-Göran Östlund 0733508340

Vice ordförande: Kerstin Carlsson 0703567495

Sekreterare: Evy Johansson 0703666167

Kassör: Anders Svensson 0702382130

Övriga ledamöter: Sören Carlsson, Bengt

Svensson, Sofia Farran-Lee

Kinnaredsbladets redaktion

Maria Ayre 0709313139

Evy Johansson 0703666167

Claes-Göran Östlund 0733508340

Öppet Hus på Kinnareds skola firade Hylte Kommun 50 år

En intensiv aktivitet rådde i och runt skolan i Kinnared lördagen d 27e april. Både förskola och skola stod öppna för allmänheten och skolgården sjöd av liv.

Företag, klubbar, föreningar och samhällsservice var representerade via olika stationer runt skolan. **Eleverna i femte klass** rapporterar från dagen:

Om volleyboll

Vi har intervjuat Peter som är tränare för GOIF i Drängsered.

- Om du ska börja träna volleyboll i Drängsered GOIF så kommer du bara på träningarna så skriver vi in dig. Volleyboll är lagspel och det är kroppsövning. Det kan vara svårt att lära sig volleyboll men sen blir det enklare ju mer man tränar, berättar Peter.

Han fortsätter med att berätta att han tycker det är jättekul att lära barn att spela volleyboll.

Om biblioteket

Biblioteken får mellan 1000-1500 nya böcker varje år.

Ibland behöver man ingen utbildning för att jobba vid biblioteken men däremot behöver det alltid finnas utbildade bibliotekarer på biblioteken.

Hans och Daniel, som hade ett stånd på Öppet Hus, tycker att det är roligt att träffa

nya människor varje dag och att hjälpa dem att hitta nya böcker. De tycker också att ibland är det svårt att jobba som bibliotekarie. Biblioteken ligger både i Torup och Hylte. Hylte bibliotek är öppet på vardagar.

Rydö ridskola

Vi har intervjuat Ingela från Rydö ridskola som var med på vårt Öppet Hus.

Hon har varit medlem där i 8 år. Den hästen som hon tycker mest om som är på ridskolan heter Guleman. Om man vill börja på Rydö ridskola så kan man antingen ringa till dom eller gå in på deras hemsida. Telefonnummer: 034521291

På Rydö ridskola går det ungefär 150 elever. Det finns elever från fyra år och uppåt. I stallet finns det 10 till 12 hästar, både ponnyer och stora hästar.

Det här är vad allmänheten tyckte om Kinnareds skola.

Här invigdes Hylte kommun 50 år.

När vi var på öppet hus på Kinnareds skola så gjorde vi ett reportage, vi har gjort intervjuer med allmänheten här på skolan och deras svar kommer att komma upp på detta reportage.

Vad är det roligaste med att vara här?
Elias tyckte det roligaste med att vara här är att äta på öppet hus.

Marvin sa att "Det roligaste med att vara här är att man får träffa alla underbara barn som var på öppet hus"

Vilken skola gick du i när du var liten?
Emil: "I Kinnareds skola."

Hur tror du att skolan kommer att se ut om 50 år?

Elias: "Jag tror att skolan kommer att vara väldigt teknisk om 50 år".

Oliver fick reda på att det var öppet hus genom sociala medier.

Intervju med Oliver och Malin från Södra Hestra Sparbank som var på Kinnareds Öppet Hus

Här är ett av ställena Södra Hestra jobbar på

Södra Hestra grundades år 1874. I år fyller banken 150 år. De gillar att hjälpa personer med ekonomin och de gillar också att ha kontakter med personer.

Om man vill jobba hos Södra Hestra så ska man i grunden ha gått i ekonomi. Man kan kontakta banken genom att ringa till deras kundtjänst.

Hos Södra Hestra på Öppet Hus i Kinnared fick man rita och alla som ritade fick en tablettask

Tack till alla elever som fångat och återgett intryck av den stora dagen!

En eloge går till skolans personal och Kinnareds Samhällsförening för det omfattande arrangemanget.

Här följer en vidare bildpresentation:

Samhällsföreningen välkomnade med erbjudande om tipspromenad och skräpplockning runt samhället.

Ansiktsmålning pågår.

Ponnyridning var populärt.

Bli vad du vill, med stor koncentration!

Öströo Fårfarm visade kransar mm

Vi poppar till er!

Här finns det go'fika!

Gym-mix har aktiviteter för alla.

Barnen lär sig släcka eld.

Evy Johansson, välkänd profil inom Hembygdsföreningen, kyrkans verksamhet, som spelekvinna m.m. (En kort biografi)

Evy föddes i Björsjö, 4 km utanför Kinnared. Där bodde hon hela sin barndom, fram till gymnasietiden. De första sex årens skolgång skedde i Kinnareds skola, som byggdes 1955 och därför var ny och fin när lilla Evy började första klass 1957. Förutom läsning, skrivning och räkning, så var det mycket psalmverser och Jesu liknelser eleverna fick sig tillgodo. Evy upplevde ofta skoldagarna som lite tråkiga, då hon redan kunde läsa och skriva. På den tiden var det inte aktuellt att utgå ifrån elevens förkunskaper.

Senare fick barnen Anna Johansson, som arbetade sitt fyrtioförsta och sista år som folkskollärare. Hon menade att hon inte bara måste uppfostra eleverna, utan även deras föräldrar, och hennes metoder var hårda. Hon spände ögonen i eleverna, och tungan gick som en vindrutetorkare. En gång jagade hon in en elev i ett hörn. Han skyddade sig med att dra bänken med sig som sköld mot sin fröken. Det är nog många Kinnaredsbor som har farit illa under hennes tid. Själv hade Evy ofta ont i huvudet av rädsla under det året. Ett exempel på Anna Johanssons hierarkiska sinne visade sig när hon väl slutat. Då dristade sig småskollärarinnan Signe Jerpstrand till att fråga om hon nu kanske fick vistas i lärarummet, vilket hon självklart fick, men inte hade fått tillgång till tidigare!

Efter sexan började Evy realskolan i Hylte. Hon blev så glad när hon till klassföreståndare fick Kerstin Carlsson, som då var 28 år och därmed dubbelt så gammal som 14-åringarna i klassen. Evy hade lätt för sig och fick stora A i både engelska, tyska och franska, så med elva små a och tre stora A var hon bäst av 101 elever år 1967 när hon tog realexamen. Sämsta ämnena var gymnastik och hemkunskap. Evy berättar: En gång när jag bränt kåldolmar svarta sa en klasskamrat: ”Jag ska hälsa din mamma”! Han menade

att hon nog inte skulle överleva sin egen mat. Det har hängt i - än i dag gillar Evy inte att laga mat. Det hon tyckte om var att läsa. En sommar läste hon 67 böcker! Som barn på ett småbruk förväntades hon hjälpa till med olika sysslor, som att hässa hö, men hon smög sig ibland under en hässa och läste Tolstojs *Krig och Fred* istället.

Medan Evy ägnade sig åt läsning och studier levde hennes syster Siv, ofta med sin kusin, ett annat slags tonårsliv. På lördagarna lockade de håret och provade klänningar, lyssnade på Svensktoppen och pratade om vilka killar de skulle dansa med på kvällen. Det var Evy inte alls intresserad av, men 1967 minns hon att hon skrev upp alla låtar som spelades på Kvällstoppen och Tio i Topp och i sin dagbok, samma år, skrev hon att Hepstars gick rätt upp i toppen med *I natt jag drömde*. Evy höll sig mest till sina böcker och musik i hemmet och var inte intresserad av att delta i eventuella idrottsevenemang i samhället. Hon minns också att den beryktade lärarinnan Anna Johansson ofta sa till eleverna att ”Vi

hoppas över gymnastiken, vi tar språklära istället - ni kommer att tacka mig!" För Evy stämde ju detta, med hennes språk-intresse blev det lättare att senare lära tyska och latin med alla objekt, ackusativ och dativ etc. För de mer rastlösa eleverna var det kanske inte så bra, men det fanns å andra sidan ingen gymnastiksal i skolan, utan man fick hålla till nere i ett skyddsrum. Detta var under kalla krigets tid, då man skulle vara förberedd ifall kriget kom - och tänk, nu är vi där igen!

Evy berättar själv vidare: Eftersom vi inte hade någon bil var det svårt att åka och handla, det var ju ändå 4 km in till samhället. Där fanns flera affärer, bl. a. Albin Jönssons charkuteriaffär, Harry Greens diversehandel och Ivar Larssons lanthandel. Mamma sa alltid: "Vi måste gynna Ivars!". Det sa hon även sedan affären blev ICA Målet, som den ju heter än idag, nu när Ivars svärdotter Gudrun driver den. 2019 firade Målet 150-års-jubileum och detta blev upprinnelsen till Kinnareds Stadsteater, vars första pjäs hette *Lanthandeln*.

Ett av mina första minnen är när vi åkte in till Kinnared för att dansa ut julen på hotellet. En gång spelade syskonen Schough där; Bertil spelade fiol, efter endast en månads övning, och systrarna spelade dragspel och sjöng. Eva (gift Jansson), blev sedermera kantor och startade kören Omni Cantus i Drängsered, som hon ledde i många år och som fortfarande finns. Deras mamma Gulli sjunger nu i Seniorkören och tycker det är så roligt. Hon är 93 år.

Ett annat minne är när vi tittade på julsmytningen. Förutom de redan nämnda affärerna fanns Nisse Smith, som hade fiskaffär och fiskabilen, som körde runt på landet. Även Brännöbagar'n körde runt och likaså drickabilen från Rydöbruk. I Kinnared fanns också Willenheimers, som sålde textilvaror. Vidare fanns Hildurs sybehörsaffär och Carl Larssons cykelaffär (nuvarande bilverkstan), samt Sten som också lagade cyklar och hans fru Greta, hårfrisörska. Dessutom fanns Karl Svenssons taxi, det var de som körde oss skolbarn.

Hotellet var även en plats dit ungdomarna från samhället gick ibland för att dricka mellanöl.

Idag är det inte många som kan julsmyta, samhällsservicen har avvecklats i stället för att utvecklas. Men bostäder har ju blivit fler, som villaområdet mot Åmot, som vuxit fram under min livstid. Bortan-för Davidshus fanns NTO-lokalen, som brann ner under en bioföreställning på 1960-talet. Tvålfabriken Staren, som även den hade fungerat som bio, brann ner redan 1940. Filmvisningsapparaterna var visst väldigt eldfångda!

Sammantaget så var Kinnared en mer levande ort då än idag. Men det fanns ju inte TV förrän på 50-talet och då samlades folk hemma hos den som hade en apparat. Hos min man Nils-Åkes farbror Anton var det en lördag 17 personer i hans kök och tittade på TV. Själva skaffade vi TV först i början av 60-talet. Jag minns att jag sa till mina föräldrar: "Arne i Berg är mycket bättre på engelska än jag och det har han lärt sig på TV - så vi måste skaffa TV!"

Senare började jag gymnasiet i Falkenberg, där jag valde humanistisk linje, eftersom jag älskade språk och inte var vidare intresserad av matte, fysik, kemi. Men jag och några till från Hylte, som hade bra betyg i matte fick ändå fylla upp en teknisk klass där det saknades elever. När de hade teknik hade vi språk, men vi var med på mattelektionerna och fick dessutom de bästa betygen även i det ämnet. Under den tiden hyrde vi in oss i Falkenberg, på ovanvåningen i en villa. Från andra gymnasieåret läste jag latin, vilket jag fick väldigt nytta av när jag senare läste till sjukgymnast i Lund.

Innan dess läste jag engelska i två år och då fick jag en brevvän från Öst-tyskland, som jag hälsade på tillsammans med min vän Ing-Britt. Under den veckan hade min pappa fått en hjärtinfarkt, men det fick jag veta först när jag kom hem. Han dog när jag just fyllt 22 år. Efter det tog jag på mig att fylla pappas plats för mamma var ju ensam

då. Min syster Siv hade utbildat sig till lärare och bodde i Kristianstad och hade andra intressen.

1972 var det "Minnenas afton" i Brännö Folkets park, men Ing-Britt och jag tyckte det var så tråkigt så vi åkte hem och la pussel istället. När klockan blev tolv tänkte vi åka och hämta Siv, men det behövdes inte för in på gården svängde en bil med fyra karlar och Siv! Själv var jag inte ett dugg intresserad av dans, inte förrän 1974, när "Gröna vågen" hade börjat och med den folkdansen. Det var i Lund, när jag bodde i korridor och en kompis där tog med mig och det tyckte jag var jätteroligt. Under korridorlivet träffade jag också en kille som var så duktig gitarrspelare. Hans favoritbok hette 4444 jazzackord!

Det var vid den tiden jag bestämde mig för att bli sjukgymnast i stället för bibliotekarie, det fanns fler jobb att få med den utbildningen, så jag läste ytterligare två år i Lund och sedan fick jag jobb på Spenshult. Där hade jag feriejobbat tidigare, eftersom jag var tvungen att ha tre månaders praktik inom sjukvården för att komma in på utbildningen. Då bodde jag i Spenshult och åkte hem till Björsjö på helgerna.

Idag är mina intressen att handarbeta och laga allt utom mat, att odla grönsaker och bär, koka sylt och saft...och så musik förstås! Den har jag gemensam med min man Nils-Åke. Att vi träffades är Gunhild Mårtenssons förtjänst. 2013 ville hon återuppliva midsommarfirandet i Kinnared. Nils-Åke skulle spela dragspel, och nu letade hon efter någon mer som kunde spela till dansen runt stängen. Då ringde hon mig och jag sa ja, men då var vi ju också tvungna att öva tillsammans. Nils-Åke har ett sådant gott minne för datum, så han minns att första gången vi övade ihop var den 3e april 2013. Det visade sig att han spanat in mig redan på min systers 50-årskalas 1998, där han spelade, så vid det laget hade han väntat på mig i 16 år!

— Musiken har alltid funnits med. Första instrumentet var munspel, min faster lärde mig spela när jag var sex år. När jag var nio år köpte pappa en tramporgel och där satt jag och letade fram *Där som*

Evy och Nils-Åke klädda för fest och musicerande

sädesfälten böja sig för vinden. Det var gamla låtar som pappa lärde mig att sjunga. Det hade jag nytta av när jag jobbade på Halmstads sjukhus. Där fanns en gammal farbror som hade opererat höften och jag sa till honom att "Nu ska vi gå med gästol i korridoren". – "Nähä", sa han, "bara om du lovar att spela Arholma-valsens för mig." Det fanns en tramporgel där och pappa hade spelat valsens för mig på olika instrument; fiol, dragspel eller orgel, så jag visste hur den gick och lyckades klämma fram den. Farbrorn blev så imponerad och gjorde sedan sin gång-träning.

Det finns fler exempel då musiken hjälpt patienter. Det var t. ex. en man med Parkinsons sjukdom. Jag visste ju att taktfasta rytmer då kan underlätta gång. Så när vi hade sjungit *Vi gå över daggstänkta berg* så sa han: "Nu vill jag att vi tar *Marseljäsen* - på franska!" Han blev ganska förvånad när jag faktiskt kunde den. Musikens makt!

Jag jobbade som sjukgymnast i totalt 40 år, på Spenshult, i Hyltebruk, Landskrona och Halmstad, Efter Spenshult tog jag ett år ledigt för att studera vidare. Då läste jag etnologi, 40 poäng och fonetik, 20 p, för att fullfölja min filosofie kandidatexamen. I Halmstad bodde jag i tolv år och under den tiden läste jag in en magisterexamen inom sjukgymnastik, med inriktning mot neurologi och var klar 2005.

Efter det fick jag reda på att det skulle hållas en världskonferens för sjukgym-

naster i Vancouver. Där hade jag sysslingar, så jag bestämde att dit vill jag åka! Då skrev jag till min goda vän Ginny, som bor i trakten, så efter en veckas kongress körde hon mig runt och jag fick bl. a. träffa en syssling med familj, som bodde i Horsefly(!). Där blev jag kvar ett par dagar tills Ginny plockade upp mig igen och vi åkte längs Frazer River ner till Vancouver, där jag fick vara med på hennes sons studentexamen.

Mitt engagemang i samhället idag utgörs bland annat av att jag är kyrkvård och inventarieansvarig i Kinnareds kyrka, samt suppleant i församlingsrådet i Torup och i styrelsen för Hallands spelmans-förbund. Så är jag sekreterare i Hembygdsföreningen och med i kommittén för QR-koder för gravar. Vidare är jag med i styrelsen för Hyltekretsen₂ och för Halländska hembygdsrådet rapporterar jag till "Hela Sverige ska Leva/Halland". Jag startade rörelsen "Rädda Krösatågen" och gjorde till exempel en namninsamling på Facebook om 3587 namnunderskrifter, som jag lämnade in till regionchefen 2020. Jag är ju också med i Kinnareds Stadsteater som skådespelaren Kära Mor, som spelar gitarr till de andras förfäran.

Det jag personligen uppskattar mest med Kinnared idag är kyrkan och hembygdsföreningen, samt ICA Målet och tygaffären. Ja, Valvet förstås, det är jättebra att det finns en restaurang igen, när nu hotellet är borta. Berättarkvällen är trevlig, den brukar vara i församlingshemmet, liksom många andra möten. Huset fungerar som samlingslokal, eftersom det inte finns någon bygdegård i Kinnared. Dessutom är det ett kulturarv, det var ju småskola förr. Sedan är det bra att samhällsföreningen har återuppstått. Vi behöver unga människor som vill engagera sig.

Något som också behövs är en busslinje till Falkenberg, numera är allt kopplat till Halmstad. Jag gick gymnasiet i Falkenberg och då fanns Ramnareds busstrafik, där jag

kunde stiga på i Björsjö och åka direkt till Falkenberg. Den möjligheten saknar jag verkligen. Vi ligger ju väl till för att åka vidare mot Göteborg, om vi bara kunde ta oss till Falkenberg. När de placerade flyktingar här, så var dessa tvungna att ta sig först till Torup, vidare till Halmstad och därifrån till Falkenberg. Då kontaktade jag Hallandstrafiken om problemet, men de lyssnade inte.

Jag skulle också önska att det kom fler till kyrkan. Det är ett kulturarv och i tider av kris är det kyrkan människor kan ta sin tillflykt till. Då är den öppen för alla, annars är vi ju tyvärr tvungna att ha den låst, då den utsatts för stölder av värde-föremål. Nu har det flyttat hit en man som bygger upp en musikstudio, det hade varit trevligt om man kunde samlas kring den på något sätt och spela tillsammans. Vi får också verkligen hoppas att vi har en affär i framtiden, när inte Gudrun orkar eller vill längre. En annan utveckling av samhället kan ju bli stickspår till järnvägen från Derome Såg, nu när de bygger ut ännu mer. Det kan ju också komma fler bofasta till samhället, med så många arbets-tillfällen som vi har här. Det är nästan dubbelt så många jobb som bofasta. Ronny Löfkvist, kommunråd i Hylte, har sagt att Kinnared är det samhälle i Hylte kommun som har bäst förutsättningar att växa. Här finns också tomma hus på landet som skulle kunna bli bostäder, så man måste inte bygga nytt, utan i stället köpa sig en bostad här för en fjärdedel av vad det kostar i stan. Nu är här ju också fiber, så en del kan jobba hemifrån.

Med den framtidsutsikten avslutar vi intervjun och jag tackar Evy för hennes samhällsengagemang, samt den mer innehållsrika bild hon gett oss av Kinnared förr och nu!

Maria Ayre

Kerstin Carlsson, från Roslagen till Västkusten

Kerstin i Berg känner vi henne som, denna engagerade samhällsbyggare i utkanten av Kinnared. Efter uppväxten i Stockholms skärgård mötte Kerstin sitt livs kärlek i Stockholm och paret gifte sig 1963. Detta förde med sig en flytt söderut, eftersom mannen kom från dessa trakter.

Kerstin stickar sockar

— Vi flyttade till Berg i Kinnared den första april 1974, så det är nära 50 år sedan på dagen. Det första halvåret, efter att vi flyttat från Stockholm, bodde vi i Greppered utanför Krogsered. Sedan blev det Torup i 10 år. Men vi ville bo på landet och min man, som var skogsmästare, ville ha lite skog. Därför köpte vi den här gården i Berg. När stormen kom 1969 började min man reglera storm- och brandskador för Scandia. Han hade hela landet som arbetsplats och när jag var ledig på somrarna följde jag med på hans resor.

Första åren här hade vi lite betesdjur och tog en del hö och så, men något regelrätt jordbruk har vi inte drivit. Vi växte båda upp på landet, men inte på bondgård. Självt växte jag upp på en ö i

Stockholms skärgård, Björkö-Arholma, där min pappa drev lanthandel. Ön ligger utanför Norrtälje, dit vi flyttade så småningom. Men jag behövde inte sakna ön, för min farfar och faster bodde kvar och jag var hos dem hela somrarna. Sedan köpte mina föräldrar en sommarstuga på ön, så vi fortsatte att åka dit, även när min man och jag flyttat hit ner. Han tyckte också mycket om skärgården. Än idag finns ön kvar för mig, på så sätt att min syster, som bor i Norrtälje, har ett sommarställe där, berättar Kerstin.

Ett stort intresse är naturen. Kerstin älskar att vara ute i naturen; gå och cykla och bada, ja att vara i skogen framför allt! Därför passade det ju så bra att hon gifte sig med en skogsman. Hon är också intresserad av språk och resor och att träffa människor från andra länder och kulturer.

— Det är därför jag har engagerat mig i våra invandrare till exempel och därigenom har jag lärt mig mycket. Det kom ju många flyktingar hit till Kinnared 2015. Det började med att jag var i Höglöftstugan på en träff och då var där några invandrare och även en församlingsassistent. Invandrarna sa till henne att de så gärna skulle vilja lära sig svenska. Då tittade församlingsassistenten på mig och sa: Vi har ju en lärare här! Så började det.

Vi startade upp i kyrkans regi med ett språkkafé i församlingshemmet. Det kom många dit, 15-20 stycken. Där var flera familjer jag lärde känna, bland annat en från Syrien. Mannen var hjärtkirurg och kvinnan farmaceut och de hade två pojkar, ungefär 8 år gamla och en liten flicka som bara var sju månader när de flydde. De hade bott i Damaskus och

flyttade till en liten stad närmare gränsen till Turkiet. Sedan så flydde de då, via Turkiet och över Medelhavet i en sådan där liten båt, som vi har sett på bilder. Resan gick till Grekland och därifrån med buss och tåg genom Europa till Göteborg, där de bodde någon vecka i ett camp. Sedan placerades de då här i Kinnared på Fasanvägen, där de fick en kasse med sängkläder medan andra nödvändiga hushållsartiklar fanns i huset. Kläder var vad de gick och stod i.

Det här paret var väldigt måna om att lära sig svenska, så de kom alltid till mina lektioner. Jag höll riktig undervisning med grammatik och allt, för de ville lära sig ordentligt. Vi hade en lärobok med svenska för invandrare. Jag cyklade ner till Fasanvägen ibland och hälsade på och då satt de vid köksbordet och pluggade, medan den lilla flickan satt i en barnstol och lekte. Det är några minnen jag har från den tidsperioden. Mannen i familjen läste in en snabbkurs till läkare och fick jobb som distriktsläkare i Falkenberg, där de bor nu, och frun jobbar på ett apotek i staden, berättar Kerstin.

Men den präst som arbetade i Kinnared vid den tiden tyckte inte att undervisningen var någonting för kyrkan, vilket innebar att de inte fick hålla till i församlingshemmet längre. Här fanns emellertid en kvinna som hette Ulla Ekstrand och vid ett möte med Röda Korset sa hon: "Men jag har ju gott om plats!" Så då flyttades verksamheten hem till henne. Hon var själv med varenda gång, både på lektioner och fika och invandrarkvinnorna var så måna om henne. "De bakade goda kakor och hade med sig, ja, det var så mysigt", säger Kerstin. Detta höll på länge, även efter att Ulla flyttat till Malmagården fick de fortsätta att använda hennes hus. Ibland

tog Ulla färdtjänst dit och var med på träffarna. Senare öppnade kyrkan i Falkenberg en mötesplats för alla i Kinnared och då gick det bra att vara i församlingshemmet igen.

Kerstins yrkesbana har varit lärarens. Hon blev klar med sina studier 1959 och innan hon fortsatte på lärarhögskolan jobbade hon en termin i Lindesberg i Berslagen. Hon tyckte det var givande att jobba där för dit kom eleverna från skogarna och tyckte det var roligt att gå i skolan. Sedan blev det lärarhögskolan i tre terminer. Mellanterminen praktiserade Kerstin på en skola i Solna. När sedan utbildningen var klar fick hon tjänst på den skolan och jobbade där tills hon gifte sig och flyttade ner till Halland, det blev tre år. Här blev det jobb på realskolan i Hyltebruk i sex år, men sedan var hon hemma i nio år med sina barn. Men när sonen väl började förskolan så gick hon tillbaka till jobbet i Hyltebruk. Vid det laget fanns inte realskolan längre, utan då var det högstadium på Örnaskolan. Där stannade Kerstin kvar fram till pensioneringen 2002.

— Varför valde du att vara hemma med barnen? undrar jag.

— Jag ville själv uppfostra dem, jag säger som en kvinna uppe i Vittangi sa en gång: "Jag var så egenkär så jag unnade inte någon annan att få njuta av mina barn!" Jag ångrar inte ett ögonblick att jag var hemma de där nio åren.

Lite orolig var jag nog över att komma tillbaka till skolan igen, det hade ju hänt mycket under de åren, men det gick över förväntan, inte minst tack vare goda kollegor. Jag trivdes jättebra med mitt jobb. Det var 1978 och jag jobbade tills jag var 66, men då gick det bra att vara hemma igen för då hade barnbarnen

kommit, så då hade jag sysselsättning ändå, ler Kerstin.

den enda representanten för Kinnared. Det är svårt att få folk att ställa upp, så

Här i Berg växte Kerstins barn upp och nu är det barnbarnens tur. Gård och skog drivs idag av sonen Örjan.

Denna aktiva kvinna nöjde sig dock inte enbart med barnbarnen, utan verkar också inom flera ideella föreningar. Under yrkesåren fick hon då och då förfrågningar om att vara med i Röda Korset och Hembygdsföreningen och då sa hon; "Kom tillbaka när jag blir pensionär!" Det gjorde man och nu är hon styrelseledamot i Röda Korset. Numera är det en enda Röda Korskrets i hela kommunen. Först gick Kinnared och Drängsered upp i Torupskretsen och sedan har Torup gått upp i Hyltebruk. "Det går bra så här också", tycker Kerstin.

Ett exempel är att tidigare, när det var en mindre krets, så delade medlemmarna ut julblommor till gamla och ensamma i stugorna och det har fått fortsätta även i den större samman slutningen. Så varje jul åker Kerstin runt till församlingsborna och delar ut blommor. Ibland har de lotterier och bakar något till vinsterna. Nu är Kerstin

från Unnaryd finns ingen alls just nu, men i Hylte finns några yngre som är väldigt engagerade och kommer med nya idéer.

Kerstin är också vice ordförande i Hembygdsföreningen. Föreningen har sina aktiviteter då man hjälps åt med fika, till exempel till Nationaldags- och Midsommarfirande. Dansen har Kerstin lett i många år, både i Kinnared och i Drängsered, för de firar på Midsommardagen, så det krockar inte. Sedan är hon med i Trivselgruppen för SPF.

— Vi är sju personer som har i uppgift att hitta på aktiviteter, för SPF träffas varje måndag och gör något tillsammans. Det kan vara ett föredrag som handlar om hälsa, om böcker, om krisberedskap eller vad som helst. Vi har haft både modevisning och musik och så promenerar vi varje vecka. Det är under vintern, men under sommaren är det en annan grupp som arrangerar kulturvandringar. Fast

det är just inga vandringar längre, utan man besöker olika intressanta ställen. Vi ska till exempel besöka Tvååker, där en kvinna har öppnat något som kallas Farm Lodge. Där finns en gårdsbutik där man kan fika och så kan man titta på gamla byggnader och sedan ska vi besöka Höråsens plantskola som ligger i närheten, berättar Kerstin.

Kerstin visar mig SPFs program och det är sannerligen välfyllt! Med tanke på Kerstins aktiva skogsliv, förstår jag att närheten till densamma är en stor fördel och nu undrar jag vad för nackdelar som kan finnas med att bo här.

— Inga alls. Vill man gå på konsert eller annat staden kan erbjuda kan man ju ta sig till Halmstad eller Falkenberg utan större ansträngning. Men jag tycker ju om att resa och det gör jag varje år. Numera är det vandringsresor. En gång vandrade jag med min dotter på Madeira, där är en sådan blomsterprakt!

Mitt favoritmål är dock Alperna i Österrike. Där har jag vandrat sju gånger för där är så fantastiskt! Då går vi och sjunger sånger från *Sound of Music* ibland.

Kerstin i Alperna

Sedan är det så att jag också reser med mina barnbarn, en och en, och jag har bara den yngsta kvar; Maja, som är tretton. Så vi ska till Österrike nu i augusti.

Maja och Kerstin i svensk skog

Förra året var jag med ett av barnbarnen i London, där vi gick stadsvandringar, så vi fick se Westminster Abbey och Big Ben, som nu är restaurerad och skiner som solen. Så var vi på musikal och muséer och en bit utanför stan besökte vi inspelningsstudio, där de spelade in Harry Potter. Vi fick också se den hemliga öppningen där man går på tåget och åka med en bit på tåget till Hogwarths!

Som tur är fastnade de inte i den hemliga världen, utan kom hem och fortsatte verka i den här världen! Jag tackar Kerstin för att hon delat med sig av sitt rika livsinnehåll och framförallt: Tack för ditt engagemang i bygden!

Maria Ayre

Förslag till QR-koder för gravar i Kinnared

Apropå emigrationen till Amerika: här kommer slutet på historien om QR-koden från förra numret av Kinnareds-bladet:

Detta kort är taget vid midsommar 1920 av bygdefotografen Hugo Bengtsson i Dämnhult, Drängsered. Här har nästan hela Björsjö samlats med anledning av det kom "amerikafrämmat". Carl Johan Nilsson och Johannas dotter **Olga** (Nils-Åkes faster) var på besök hemma från Spokane, USA. Johannas mor Regina sitter till vänster om Johanna, som har en bukett liljekonvaljer i knäet. **Anton**, i hatt, står näst längst till höger. Han byggde upp gården med amerikapengar. (Den ägs nu av systemen Bedas dotterson Erling och hans fru Birgitta Bengtsson). **Almina** står med sonen Torsten bredvid maken August, Limmared och med döttrarna Sonja, Inez och Anna-Lisa stående framför. **Elofs** änka Klara i Kollabo med maken Alexander Hedenberg och dottern Märta står till vänster om Anton.

Ninus och **Jarl** står framför småtöserna, Jarl med fiol. Han, brodern **Fritz** samt grannarna Carl och Ernst lärde sig troligen spela fiol av Anna-Fina Wallin från Gällared, som står längst till vänster.

Vid denna tid jobbade hon på väveriet i Brännö, numera Smurfit Kappa. De båda brödraparen spelade vid slutet av första världskriget till dans på Antons nybyggda loge.

Anna-Greta, syster till Carl och Ernst, står till höger om Anna-Fina. Deras föräldrar Johan och Maria Bengtsson (Evy's farföräldrar) står i mitten av bakre raden.

Åter till Carl Johan och Johanna, de hade en liten handelsbod, men Johanna skulle bjuda alla på kaffe, så det bar sig inte så bra... men ännu 1912 sålde de sill och fotogen. Sonen **Oskar** Carlsson övertog gården i början på 1920-talet, och två av sönerna, Rickard och Herbert, emigrerade till Amerika, där Herbert blev framgångsrik byggmästare i Seattle. Han och makan Astrid besökte hemlandet ungefär vart tredje år, och köpte då alltid en ny Volvo.

1972 hälsade Carl och Elins döttrar Siv och Evy på dem i Seattle. 2017 kom Herberts dottersons döttrar till Björsjö, varvid de fick se sin anfaders gård (nu ägd av Jenny och Adrian Holmgren) och släktens gravstenar på Kinnareds kyrkogård. Fritz´ yngste son Nils-Åke och hans sambo Evy visade dem runt. Cirkeln var sluten... Nu spelar vi båda de låtar som våra pappor spelade på Antons loge för drygt 100 år sedan!

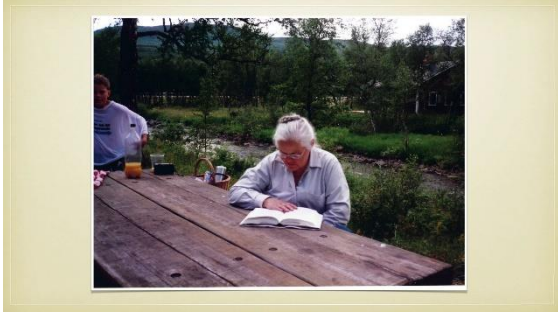
Och att det blev så, var ju även det Gunhild Mårtenssons verk, eftersom hon bad oss spela på midsommarafton vid högloftstugan 2013...vilket resulterade i att vi blev ett par!

Evy Johansson, "Calle i Björsjös yngsta tös"

Ulla Ekstrand 1925-2023

(Förslag till QR-kod)

Ullas äldsta dotter Kristina berättar om sin mor, som nog inte förstod vilken ovanlig karriär hon gjorde, för en kvinna född på 1920-talet.

Föräldrarnas första barn var en son som dog vid födseln. Visserligen var Kyrkebol ett arrendatorsboställe, så det var inte samma förväntan på att man skulle få en son, som övertog gården. Ullas far Gustav Karlsson resonerade som Gustaf II Adolf: i brist på en son, fick dottern uppfostras som en pojke — liksom drottning Kristina blev Ulla faderns ”arvtagare”. Hon berättade visserligen att hon som liten blev betraktad lite som ”mindre vetande” — man hade då ännu inte upptäckt att hon var gravt närsynt. Hon berättade själv att hon avskydde att behöva vara med ute och plocka bär — hon kunde ju inte se dem...

Men med glasögon blev hon duktig i skolan, och hon fick till och med gå i läroverket i Halmstad, där hon var inackorderad. Redan som 16-åring fick hon anställning på bank där. Egentligen hade hon velat bli veterinär, en av Sveriges första kvinnliga. Hon brukade vara med sin far, som var lite av ”extraveterinär” i bygden, och hjälpa till när till exempel en ko fått spenarna upprivna av taggtråd. Fadern hade fått lära av veterinären i Halmstad — på den tiden fanns ingen veterinär i Torup, och på de flesta gårdar fanns ju djur.

Men så kom 2:a världskriget emellan, och karlarna blev inkallade på beredskap. Då fick Ullas far förfrågan ”om fröken Karlsson kunde börja på banken?” Därmed började Ullas yrkesbana, och hon berättade själv om hur konfunderade karlarna var när

de ringde till banken och bad att få tala med kamrern. ”Ja, det är jag”, svarade Ulla. Det dröjde innan de kunde fatta att bankchefen var en kvinna. Men så var hon ju en av de första i Sverige med denna position.

Sin make träffade hon i föreningslivet redan som ung. De fick tre barn, och alla älskade de att tillbringa semestrar i fjällen. De byggde sitt hem på en höjd med utsikt över Tovareds berg. Efter att maken gått bort alldeles för tidigt, 1985, fortsatte Ulla att ta med släkt och vänner till sin älskade andelsstuga i Funäsdalen. Att köra de drygt 80 milen var inget som bekymrade henne. Hon berättade att hon, när hon jobbade för polisen med att köra ut delgivningar, fick uppmaningen av ”sina poliser” att skaffa körkort — tidigare hade hon fått ta taxi.

Nu blev hon fri att köra till alla uppdrag i föreningsliv och som god man. Många är de som fått hjälp av Ullas skarpa hjärna. Hon var länge sekreterare i Kinnareds hembygdsförening, som hon var med och startade 1977, och ordförande i Röda Korset, där damerna samlades för symöte, ända tills det uppgick i Torup.

När det startades språkcafé för invandrare vid flyktingvägen från Syrien 2016, upplät hon sitt hem i Kyrkebol för detta, och många är de som fått sina första kunskaper i svenska genom Kerstin Carlssons undervisning hos Ulla i Kyrkebol.

Ulla deltar i språkcaféet i sitt eget hem

Ulla Ekstrand, 90 år, minns vad ungdomarna i Kinnared gjorde på 1930- och 40-talen:

- Jag var dotter till Gustav och Elin Carlsson. Han var arrendator på Kyrkebol. Så några fritidsproblem blev det aldrig, det var skolan, och så skulle man bära in ved och vatten. På kvällarna fick jag också hjälpa till i ladugården. För övrigt engagerade jag mig i J.U.F.-avdelningen. Kinnared hade Hallands största avdelning. (J.U.F.= Jordbrukarnas Ungdoms Förbund) Vi var över 120 medlemmar, indelade i 6 grupper. Varje månad var det ett månadsmöte. Varje möte skulle skötas av en grupp. På så sätt fick varje grupp ett sommar- och ett vintermöte. Gruppen skulle svara för mötesförhandlingar, underhållning och kaffeservering. Det blev nästan en tävling mellan grupperna.

På den tiden fanns det flera samlingslokaler i Kinnared. Det var "Staren" i Mattssons fabrik och NTO-lokalen (kallades Ordenshuset), National Templar Orden, som ivrade för nykterhet. Här startade senare Ottossons tryckeri. Det var också dans vid varje möte. Sture Rydberg, Hugo Ekstrand, John Svensson och Torsten Karlsson turades om att spela. Åke och Märta Mattsson lärde oss att dansa. Vi dansade både vals, foxtrot, tango och gammaldanserna hambo, schottis och polka.

Dessutom spelade vi teater med god hjälp av folkskollärare Erik Winblad (från Drängsered). Det var gamla klassiska pjäser vi spelade, tex. "Kärlek och nämndemansval". Under krigsåren spelade vi en "Hemvärns-pjäs" som skulle vara lite propaganda. Vi blev ofta inbjudna att spela på andra orter. Hemvärnspjäsen spelade vi bland annat på Hallarnas hembygdsgård i Heberg.

Vi hade även en massa tävlingar av olika slag. Vi tävlade i strumpstoppning, betgalring, trädgårdsodling och kreatursbedömning. Då hade vi god hjälp av ungdomskonsulenterna i Hushållningssällskapet i Halmstad. Vi var också med och ordnade det första friluftsläget i Halland, i Simlångsdalen. Maten lagade vi med hjälp av en ångkokare.

På söndagarna hade vi ofta cykelutflykter eller långpromenader, t.ex. gick vi över Ry till Hornaberg. Midsommarfest ordnade vi vid högloftsstugan. Efter festen gick både unga och gamla upp på Tovarets berg för att invänta soluppgången!

.... så nog hade vi sysselsättning, avslutar Ulla Ekstrand

Evvy Johansson

Frans Möller, samt Hjalmar och Arvid Arvidsson

(förslag till QR-kod)

Frans Möller kom från Skogslund, innanför Sandsered, som ligger mellan Fegen och Kinnared. Där byggde han upp kvarnen och ett litet sågverk. Sedan flyttade han till Kinnared, där han byggde upp ett litet kraftverk och ännu en kvarn, som två av hans söner så småningom tog över. Dit kom bönderna med sina hästar och vagnar med säckar på för att mala mjöl. Då var man ju där och hjälpte till så mycket man kunde; ledde hästen till stallet och gav den hö och så fick man en 25-öring av bonden som tack. Sedan åkte man hästskjuts ner till Kinnared och så köpte man godis för det och så väntade man in nästa hästskjuts som skulle upp till kvarnen. Det var full fart hela tiden.

Möllers lilla kraftverk alstrade endast likström, men det elektrifierade Kinnared. Från verket leddes strömmen ner till järnvägsstationen och telefonstationen.

Hjalmar Arvidsson köpte så småningom Frans Möllers kraftverk och byggde ut det. Det blev en kraftstation för växelström och han byggde dessutom ett sågverk och en stor snickerifabrik, tror det var tre våningar på den. Men den brann ner på 40- eller 50-talet, så nu står bara torken och sågverket kvar. Han hade lastbil och byggde ledningar överallt. Pappa (Erik Augustsson) jobbade hos honom då och drog stora ledningar mellan Kinnared och Fegen och så vidare.

Hjalmar bodde själv vid sågverket, i det vänstra huset, eller Arvidssons, som vi

brukar säga. Till höger där bodde hans bror, **Arvid Arvidsson**, han hade el-installationsfirma och elektromekanisk firma, som hette *Elektroindustri*. Han började på sågen med att greja med motorer och transformatorer och sådant, åt Hjalmar. Sedan flyttade han ner och byggde i Kinnared på Backgatan, rakt upp från stationen, på högersidan, där startade han sin elektroindustri. Han hade affär också, men den brann ner. Det var många bränder ett tag. Men han behöll installationsfirman, det elektromekaniska, som sedermera gick över till hans brorsöner, Erik och Rikard Arvidsson. Den firman ligger strax utanför Kinnared på väg mot Fegen. Där står elektroindustri och den har varit igång på samma plats sedan 1967–68, tills för ett par år sedan.

Berättat av Kent Augustsson, nedtecknat av
Maria Ayre

Arvid Arvidssons Elektroindustri

Virginia Miller, emigrantbarn med rötter i Kinnared

Varför Ginny kom till Kinnared

Det var ju många som emigrerade från Sverige till USA eller Canada i slutet av 1800-talet, inte minst från Kinnared. Barnkullarna var stora, den egna torvan kunde inte föda alla, och industrin hade ännu inte kommit igång. Dock hade järnvägen kommit till Kinnared, och därmed fanns möjlighet att via den ta sig till Göteborg och de stora ångbåtarna, som gjorde reklam för landet i väster. När någon i familjen tagit sig över, skrev de och skickade kanske respengar eller biljett till hemmavarande syskon. Vilket äventyr för ungdomar, som var trötta på slitet hemma på gården, där det inte fanns möjlighet att starta en egen familj!

Många brev och foton skickades mellan Sverige och Nordamerika. Men en del föredrog nog att glömma hemlandet och var glada över att börja på nytt. I Amerika kunde man slå sig fram om man var ung och arbetsvillig. Många män tog jobb på järnvägsbyggen, såsom Canadian Pacific Railway, och kvinnorna blev pigor i bättre bemedlade hushåll, innan de gifte sig och fick egna barn.

Efter några generationer vaknade nog ändå nyfikenheten att se det land, varifrån deras förfäder utvandrat. Så en dag på sommaren 1968 klev en ung dam av tåget på Kinnareds station. Hon hette Karen och kom hit för att se om hon kunde hitta några släktingar i Bohult, som hon hört berättas om.

Och här kommer Karens egen berättelse:

Fastän min mormor Emma f. Nilsson, hade sagt att det inte fanns någon kvar av hennes familj i Kinnared, bestämde jag mig för att jag ville se byn där hon föddes.

Sedan jag anlänt med tåget, kom jag på att jag behövde ett engelsk-svenskt lexikon om jag skulle kunna prata med någon. Så jag kom till Harry Greens diversehandel. (Det var en liten affär, så jag var förvånad över att de faktiskt hade en reseparlör – och

lyckligtvis var den så liten att jag kunde ha den i min handväska).

Jag talade först med en lång, rödhårig pojke Green (Göran), men det var hans blonde farbror Nore, som skulle åka och mata sina getter... jag kunde få följa med om jag ville. Han sa att gården ägdes av en äldre man, som kanske kände till min släkt.

Den gamle mannen var Edvard Nilsson, som sa att han hade en bror i Vancouver, som han inte hört ifrån på många år. Jag berättade om vår farbror Arthur Nelson i Burnaby och vi kom fram till att det var Edvards bror. Då blev det många tårar.

Sedan kom hans son Karl ("Kalle i Bohult"), som ordnade med övernattnings för mig hos Else-Marie och hennes föräldrar Daniel och Rut i Kyrkebol. Nästa dag tog Edvard och Kalle med mig för att besöka fler släktingar, där vi njöt av en massa kaffe, kakor och akvavit.

Följande år återvände Uncle Art till Sverige för att besöka sin familj. Detta är mycket värdefulla minnen för mig. Och liksom Ginny har jag älskat att återvända till Kinnared och besöka mina släktingar.

Karen avslutar med följande:

Angående reseparlören, som jag köpte hos Harry Green – märkligt nog lade jag den till återvinning för bara några dagar sedan... kanske rentav samma dag som jag fick e-posten från Evy. Jag hade sparat den alla dessa år. Jag hade Else-Maries mors recept skrivet inuti – på Biff à la Strindberg, som var vad jag blev bjuden på hos dem.

Evy fortsätter:

När Karen kom hem till Canada, berättade hon för sin övriga släkt om äventyret i Sverige. 1972 reste Siv och jag till British Columbia och hälsade på våra släktingar, kusiner till vår far. Kalle i Bohult fick inte veta våra resplaner förrän kvällen innan, annars hade han följt med. Men 1978 reste han och Siv, och Kalle fick träffa sin Uncle Art, som han kallades här.

Och 1984 kom Karens kusin Ginny, född 1958, för första gången till Sverige. Kalle i Bohult insisterade på att hon skulle bo hos honom, men Siv fick agera tolk. Sedan dess har Ginny kommit ytterligare 7 gånger, och haft med sig olika släktingar. Det känns nästan som om även vi är släkt – i vilket fall som helst är Ginny en av mina bästa vänner, och ett stort Sverige-fan. Hon blev glad över att få sig uppsytt Kinnareds bygdedräkt och bär den med stolthet på olika tillställningar med Sverigeanknytning hemma i Vancouver!

Slutligen har Maria Ayre intervjuat Ginny, som berättar:

Mitt svenska ursprung i Bohult

1984 reste jag för första gången till Kinnared för att se varifrån min mors familj emigrerade.

Min morfars far **Johan Magnus Carlsson** föddes i Bohult 1867. Hans föräldrar var inte gifta och 1870 gifte sig hans mamma Lisa Katrina Carlsdotter med en annan man, Lars Magnus Andersson. Hon lämnade då Johan hos sina föräldrar, Carl Svensson och Christina Andersdotter. Vid 21 års ålder emigrerade Johan till Nordamerika, där han så småningom hamnade på Kanadas västkust. Han arbetade först på avlägsna skogsavverkningar, där han utvecklade snickerikunskaper. Dessa kunskaper hade han senare nytta av när han jobbade i det inre av British Columbia i gruvor och som räls-läggare.

När han slutade jobba där återvände han till Vancouver. Det var där han träffade **Emma Nilsson** som föddes 1873 i Drängsered. Hon var dotter till Nils Johan Magnusson och Anna Pettersdotter från Bohult. Därifrån emigrerade Emma till sin bror Severin, som bodde i Winnipeg på den kanadensiska prärien. Där arbetade hon som hembiträde, först i Winnipeg, sedan i Seattle, USA och slutligen i Vancouver, där hon mötte och gifte sig med Johan Carlsson 1903. Paret fick två barn, **Ernest** och **Elsie**, de första i sin släkt av fem generationer födda i Kanada. Liksom många andra immigranter bidrog Johan och Emma till

Kanadas utveckling. Johan var politiskt aktiv, engagerad i arbetarrörelsen och där också i organisationen runt den nationella fackföreningen för järnvägsarbetare. Han var även stolt medlem i frimurarlogen.

På grund av mitt ursprung har jag besökt Sverige om och om igen. Varje gång har jag utforskat olika delar av landet, men min favoritplats är Hylte kommun. Där känns det som hemma för mig, jag är alldeles lugn och tillfreds här. Jag tror det beror på att mina förfäder bodde här i fler århundraden, så det finns förankrat i mitt DNA. Varje gång jag besökt Sverige har jag alltid kommit ”hem” till Kinnared, där jag särskilt tycker om att vara i Bohult.

Mina svenska släktingar

Tidigare har min familj och jag bott hos min avlägsna släkting, den nu avlidne Karl ”Calle” Nilsson i Kyrkebol, Kinnared. Eftersom han inte pratade så bra engelska och vi inte heller svenska, så hjälpte hans goda vän, Siv Johansson från Björsjö, oss med översättning. Siv presenterade oss för sin mamma Elin Johansson och sin syster Evy Johansson, liksom för sin utökade familj, sina vänner och grannar. Allesammans har varit mycket välkomnande och hjälpsamma under våra besök i trakten. Ibland bodde vi hos familjen Johansson på deras gård i Björsjö och nu senast, i augusti 2023, bodde jag hos Evy Johansson och hennes underbara partner Nils-Åke Carlsson i Glöshult.

Ginny besökte Björsjö i augusti 2023

Tyvärr har jag inte längre några nära släktingar att besöka i Kinnared. Under min andra resa 1985 hade jag sällskap av min morfar, Ernest Carlson (Johan och Emmas ende son) och hans svärdotter Elisabeth Carlson, Aunt Beth. Hon hade släktforskning som hobby, så med hjälp av Calle Nilsson och Siv Johansson, började de söka efter Johan och Emmas anförvanter här. Jag kommer ihåg att de hittade två systersöner och en brorsdotter till Johan. Systersönerna hette Erik och Knut Bengtsson, söner till Johans halvsyster Amanda Lovisa Larsdotter. Systerdottern, Gertrud Jonsson, boende i trakten av Slättåkra, var dotter till Johans halvsyster Kristina Larsdotter. Min morfar var så glad att för första gången träffa sina kusiner. De här relationerna hade gått förlorade då Johan och Emma inte höll kontakten med sina släktingar efter emigrationen.

Däremot hade Johan och Emma kontakt med de släktingar och vänner från Kinnared som senare emigrerade till British Columbia. Några av dessa blev som deras nära familj. En av dem var Nils Arthur Edmund Nilsson. Trots att Johan och Arthur bara var kusiner, blev de som bröder i Kanada och därför kallades Arthur "Uncle Art" av Johans och Emmas barn och barnbarn.

Arthur hade dock släkt kvar i Kinnared, en bror, Carl Edvard Nilsson från Bohult. Edwards enda barn var Karl "Calle" Nilsson, senare boende i Kyrkebol. Han såg Emma och Johans ättlingar som sin familj; sina kusiner från Kanada. Vi gladde oss mycket åt de två besök till Kanada som Calle gjorde och besöken hos "kusin Calle" var alltid en höjdpunkt när jag var i Kinnared.

Något om British Columbia

Kanada är ett stort land med tio provinser och tre territorier i norr. Jag kommer från den västligaste provinsen, British Columbia. Terrängen varierar mellan kustområden, ökenlandskap, grässlätter, skogar, berg, floder och sjöar. Jag föddes och växte upp i Quesnel i det inre av centrala British Columbia, ungefär 70 mil norr om Vancouver. Trakten liknar den i Hylte

kommun, täta skogar med många åar, bäckar och sjöar, med utspridda mindre orter. Även om där finns gruvor, turism och lite boskapsnäring, så är ändå skogsindustrin störst. I motsats till Sverige är de flesta skogar allmän egendom. Avverkningsföretag betalar till de lokala kommunerna för att få skörda skog. Denna består mestadels av enorma träd som växt i många hundra år, t o m över ett millenium, som vi kallar "old growth". De är stora nog att imponera på er kung Carl XVI Gustaf när han var på besök 2010!

Även om jag växte upp i det inre av British Columbia så bor jag nu i Langley, en liten stad, 56 km öster om Vancouver, i Fraser Valley. Under sent 1880-tal och början av 1900-talet skapade tidiga immigranter jordbruk i Fraser Valley genom att röja skog och dränera den massiva sjön Sumas. Dalen blev bördig jordbruksmark, så här är nu många lantgårdar, huvudsakligen för mjölk, fågel, grönsaker och bär, som jordgubbar, hallon och blåbär.

Det har de senare åren ifrågasatts att den goda jorden används till bostäder och fler industrier, för att ackommodera och försörja en växande befolkning. Vår kommun har försökt att minska den här utvecklingen för att bevara jordbruksmarken för att producera mat. Vi borde vara mindre beroende av importerad mat och bli mer självförsörjande. Vi lärde oss detta under Covid-pandemin, då internationell transport visade sig opålitlig.

På frågan om vädret i British Columbia, svarar Virginia med ett skratt:

Det här är en intressant fråga för en kanadensare! Vi är alla besatta av vädret. Vi följer väderleksrapporter som människor i andra länder följer fotbollsmatcher! Vad gäller vädret i området runt Vancouver så har det ändrats de sista 10 åren. Vi brukade ha milda vintrar med plusgrader och regn, medan det nu blir minusgrader och snö. Förra veckan upplevde vi en polär virvelström som gav oss tre dagar med en temperatur på -10 grader och ett 40 cm djupt snötäcke. Vi hanterar inte snö så bra i

Vancouverområdet, det finns mycket lite snöröjningsredskap. De flesta motorfordon är inte utrustade med vinterdäck och inte heller vet många hur man kör i snö och is. Vägarna blir en enda röra så folk kan inte komma till sina arbeten eller skolor. Vi får bara stanna hemma och vänta tills snön smält. Barnen, åtminstone, uppskattar att vara hemma under ”snödagar”.

Liksom vintern ändras även sommarklimatet. Temperaturen brukade ligga runt måttliga 25 grader, men nu får vi uppleva temperaturer uppemot 35 grader. Mer oroande är att det inte kommit någon betydande nederbörd under de två senaste somrarna. Vi har torrperioder över hela provinsen, vilket innebär enorma problem för oss, inklusive de stora skogarna i inlandet och i norr. Sommaren 2023 var så torr att det uppstod 2 245 skogsbränder som brände ner 2,84 miljoner ha skog och mark. Tiotusentals människor fick evakueras. Det fanns inte tillräckligt med resurser för brandbekämpning i British Columbia, så vi fick ta hjälp från inte bara andra provinser och militären, utan också från andra länder. Här var brandmän från så långt bort som Sydafrika och Australien! Inte bara det inre och norra BC blev påverkade, utan röken därifrån täckte hela provinsen och blåste genom hela Kanada och vidare utanför våra gränser.

Intressant är att, trots torkan, så har vi också haft ”atmosfäriska floder” som under kort tid orsakar extrem nederbörd som leder till utbredda översvämningar. Vår värsta atmosfäriska flod skedde i november 2021 då 132 mm föll under ett enda dygn och orsakade skador till ett värde av 696 miljoner dollar, huvudsakligen i Frazer Valley. Infrastrukturen för transport spolades bort; vägar, broar och järnvägar, och skar därmed av oss från resten av provinsen. Dessutom förstördes grödor, boskap och byggnader när jordbruk dränktes av vatten.

Skandinaviskt arv hålls levande

Det finns ett skandinaviskt center i Vancouverområdet som hyser organisationer för människor av svenskt, danskt, norskt, finskt och isländskt ursprung.

Där finns just nu sex svenska föreningar: *Svenskt kulturarv BC museum och arkiv*, *Wallenberg-Sugihara Civilkurage Samfund*, *Runebergs orden*, *Runebergs kör*, *Skandinaviska Näringslivsklubben*, *Svensk-Kanadensiska Viloheimsföreningen* och *Svenska kultursamfundet*, som är den största organisationen. Den erbjuder svenskkurser för barn och vuxna, kurser i svensk bakning och arrangerar kulturevenemang såsom filmvisning och konserter med svenska artister.

Vidare hålls firande av Valborg med samling vid brasan, nationaldagslunch, midsommarfestival, julmarknad, Lucia-procession och julbord. Jag tillhör både Svenska Kultursamfundet (Swedish Cultural Society) och den Svensk-Kanadensiska Viloheimsföreningen (Swedish Canadian Resthome Association) som har tillhandahållit bostäder för äldre i mer än 70 år.

Så långt Ginny. Kerstin Carlsson i Berg berättade att hennes son Örjan och kompisen Lars Andersson i Maås, i februari besökte Prince George för att studera kanadensiskt skogsbruk. Detta var den stad, där Ginny gick på universitet och utbildade sig till socionom.

Tolv mil söderut ligger Williams Lake, där jag besökte min fars sista levande kusin 2007. Hon var då 103 år och bodde på ett äldreboende. Jag tillbringade några dagar hos hennes son Ernst med familj, som bodde i litet samhälle med det lustiga namnet Horsefly! Den största faran med att bo där var svartbjörnarna, som kunde komma på besök, samt förstås skogsbränderna.

Det kanske finns fler i kinnaredstrakten som vill dela med sig av historier om utvandrade släktingar? Hembygdsföreningen tar gärna emot!

Evy Johansson/Maria Ayre

Restaurang VALVET i Kinnared

Valvet är ett ovanligt namn på en restaurang, men det finns en naturlig förklaring. Den inrättades nämligen i den tidigare SE-banken, som ju hade ett bankvalv. Då var pengarna säkrade, nu är maten säkrad! Detta tack vare två, ibland tre, skickliga matlagare och företagare.

När jag kommer till Valvet blir jag bjuden på Budapestrulle, eftersom det är Aldijanas födelsedag. Det är timanställda Suzana som köpt både tårta och blommor åt henne.

Aldijana Sabani började jobba här i september 2017 tillsammans med Zdenko Jelacic, som startade restaurangen. Han drev då Restaurang Forum i Hyltebruk, där Aldijana jobbade i ett år, medan hon väntade på besked från migrationsverket. Hon fick först avslag och var tvungen att resa hem till Kosovo för att söka nytt uppehållstillstånd. Dit ringde Zdenko och erbjöd henne det här jobbet. Han hjälpte till att ordna de papper hon behövde och därmed kunde Aldijana resa tillbaka till Sverige för att driva restaurang Valvet tillsammans med honom.

Att det blev en restaurang i Kinnared berodde från början på Zdenkos kontakt med den ständigt driftiga Gunhild Mårtensson. Hon åt lunch på Restaurang Forum ibland och pratade mycket med Zdenko om idén. Hon menade att det finns ett lämpligt hus mitt i Kinnared,

som skulle passa för projektet. Även tågdagarna togs upp, som ett utmärkt tillfälle för alla besökare att kunna äta och dricka. Zdenko nappade på förslaget, köpte huset, renoverade och inrättade restaurangen. "Gunhild kom finklädd dit vid öppningen, det var så roligt med henne!" säger Aldijana leende.

Men Zdenko har fler restauranger, så han överlät så småningom skötseln till Aldijana och sedan 1½ år driver hon Valvet tillsammans med sin bror Emir Ahmetovic, Valvets egen pizza-expert.

Emir berättar att han läste svenska på SFI i början, men då kunde han ju inte jobba så mycket och där fanns så många nationaliteter så eleverna kunde knappt stötta varandra. "Jag lär mig snabbare här, då jag hör svenska runt mig och Suzana är en utmärkt lärare!" säger han.

- Min bror och jag trivs i Sverige och vi tränar mycket på att lära oss svenska ordentligt. Visst saknar vi ibland mamma och pappa, syskon och släktingar, men det går bra ändå. Zdenko är så snäll och hans familj har blivit som vår nya familj, berättar Aldijana.

Dagens buffé-val

Utbudet är lunch, måndag till fredag, från 11 till 14 och från torsdag kväll till söndag kväll serveras Á la Carte. Fredag och lördag är det öppet från 11 till 22, på torsdagar och söndagar till 21.

Aldijanas arbetsdag börjar kl. 7 och slutar vid tio på kvällen. "Jag tycker om att laga mat, så jag är nöjd ändå. Det är Zdenko som lärt mig laga svensk mat, vi jobbade tillsammans hela tiden" säger hon.

Efter Coronaperioderna har restaurangen haft färre gäster, ungefär 50-70 stycken, jämfört med 120-130 tidigare. Visst är det färre gäster, men det går runt, så de tre krögarna är nöjda ändå och litar på att det kommer att öka igen. En del arbetare från Gnotec, Derome och Smurfit kappat kommer dit och äter. Valvet har inte utökat priserna lika mycket som många andra, utan lyckats hålla kvar ett normalpris, vilket är både behjärtansvärt och klokt. De har också utkörning måndag till fredag. Det är till Gnotec och Derome, till SKAB i Åtran och Bergs i Fegen.

Jag undrar hur stora sällskap restaurangen kan ta och hur de klarar tågdagarna.

Här firas bröllopsdag med stor Kristensson-familj!

— Ungefär 50 stycken förbokade klarar vi. Tågdagarna går med svett, tårar och glädje! Då är även Zdenko här, för det behövs. Förra året hade vi nästan tvåhundra matgäster, plus ett femtiotal pizzor. Det var svårt att hitta sittplatser till alla, berättar Aldijana och Suzana.

Matleveranser får Valvet av Axfood en gång i veckan och frukt och grönsaker från Hembergs två gånger i veckan och det fungerar utmärkt. Aldijana och Emir lagar all mat från grunden och använder inga halvfabrikat. Därför får ju också gästerna vänta en stund, men rätten de får är tillredd med omsorg!

Emir och Aldijana kommer från Kosovo, där de bodde i en stad, ungefär

så stor som Halmstad. Ibland saknar Emir stadslivet och funderar på att flytta till Halmstad, där ju också stranden finns, men Aldijana trivs i Torup, där de båda bor nu.

När jag undrar hur de ser på framtiden svarar Suzana leende att "Restaurangen är i toppform och det kan bara gå uppåt!" De anordnar också en del olika event, till exempel karaokekvällar ungefär en gång i kvartalet. Musik-quiz har de också haft, men karaoke går hem bäst. "Då sjunger Kinnaredsborna som bara den, ända till ett på natten!" skrattar Suzana. "Nästa gång blir nog i september. Enbart musikunderhållning har vi sällan, eftersom folk mest vill äta och interagera med varandra eller som karaokesångare.

Mors Dag, Fars Dag och Alla Hjärtans dag brukar vi ha en extra meny, men vid påsk har vi stängt och vi erbjuder inte julbord. Däremot kan man beställa julbord, som vi lagar och levererar, vilket kommunen brukar göra. Annonsering för Valvet sker via Facebook" fortsätter Suzana.

Det märks så väl att dessa tre trivs med varandra och sitt arbete och de avslutar med orden: "Vi är ett Dream Team!"

Suzana, Emir och Aldijana välkomnar!

Alla vi Kinnaredsbor är så glada att ni är ett sådant team och att ni kommer att fortsätta förgylla ortens service!

Maria Ayre

Kinnaredssågen

I mitten av 1980-talet jobbade jag lite extra på Kinnaredssågen. Då ägdes den av bröderna Larsson. Jag hjälpte till i justerverket. Roger var den som bedömde och sågade upp stockarna. Jag och 4 – 5 personer till tog emot brädorna som kom ut och sorterade dem efter olika dimensioner. Idag är hela processen ett löpandeband som enbart behöver övervakning. Besluten som ledde till den förändringen är den viktigaste orsaken till att jag idag kan besöka sågen som nu ägs av Derome.

I början av seklet uppfann man konstgödsel. Det blev en biprodukt till giftgas. Tack var den kunde man få ut mer foder och grödor från åkrarna och man kunde plantera skog på utmarkerna när man inte längre behövde dem till bete för djuren. Skogsvårdsstyrelsen anlade en plantskola i Kinnared och skolbarnen fick hjälpa till med att plocka kottar till fröklängningsanstalten som låg där den stora pelletssilon nu ligger. Ur kottarna tog man fröna och drev upp plantor. Silon som nu står där används till sommarförvaring av pellets. Ola Blohm berättar att man producerar 75 000 ton per år och det motsvarar 4.7 miljoner säckar a 16 kilo.

Ola kommer från Målilla och började på sågen 1997 med planering av verksamheten. Han har sedan dess haft flera olika roller och bland annat jobbat med försäljning, men är sedan 10 år platschef. Han bor i Kinnared och är gift med Jessica som jobbar på kommunen och ansvarar för kultur och bibliotek och de har två barn som är 18 och 20 år.

Deromekoncernen där sågen ingår planerar för en stor utbyggnad i Kinnared. Tanken är att utöka kapaciteten av sågade produkter från 160 000 till 500 000 kubikmeter och pelletsproduktionen från 75 000 till 150 000 ton.

För att genomföra satsningen måste man dra om vägen mot Fegen/Gryteryd, som nu går rakt igenom sågen. En förstudie ska vara klar till hösten och om man går vidare hoppas Ola att vägfrågan är löst till 2028 och hela projektet färdigt om ca 8 år.

Att Derome valt att satsa på Kinnared beror på närheten till råvaran men naturligtvis också på att företaget är välskött och drivs effektivt. En av framgångsfaktorerna är densamma som för GeKås: Stora volymer och små marginaler.

Råvaran står för 70% av kostnaden, så det gäller att få ut så mycket som möjligt av stocken. I stället för Roger (se inledningen) är det nu datorer som avgör hur stocken skall sågas. Man använder till och med magnetröntgen för att kunna göra kvalitetsbedömning, så är det kö på lasarettet så kan ni ju höra med Ola...

De största marknaderna är Sverige, Storbritannien och USA. Miljöcertifiering är viktigt för vissa marknader och kvalitetsmärkning i vissa fall. Det gäller att kunna svara mot kundens krav. Det är

segt, bra virke i Halland och det gör att det passar i konstruktioner och byggen. Andelen trä i byggen ökar och en orsak är att alternativen stål och betong påverkar miljön mer än trä.

Just nu pågår diskussioner inom EU att bland annat Sverige skall vara tvunget att minska avverkningen. Detta med tanke på lagringen av koldioxid. Detta skulle påverka tillgången på råvara.

Totalt arbetar idag 75 personer på sågen och av dessa 10 med pelletstillverkningen.

För att få jobb bör man ha gymnasieexamen och gärna vara tekniskt intresserad och kunna klockan. Det sista säger Ola med en glimt i ögat, men det är något som jag ofta hört från våra företagare.

Så tänk på det ungdomar: Kom i tid, gör ert bästa och bemöt arbetskamraterna juste så har du goda chanser på arbetsmarknaden! Ola berättar också att för de som vill finns möjligheter att utvecklas. 75% av de som är arbetsledare idag kommer från egna anställda.

Claes-Göran Östlund

KINNAREDS WELL, ett familjeföretag

”Det skulle inte gått, sa mamma” berättar Börje och Per-Olof, men tydligen gick det, för 2016 kunde bröderna Lars, Börje och Per-Olof Johansson överlåta Kinnareds Well, ett välskött och lönsamt företag till Peter Syren med partners.

Per-olof och Börje

Bröderna växte in i företaget från barnsben, arbetade och lärde sig verksamheten från grunden och kunde företaget i detalj. De visste vilka reservdelar man skulle ha i lager och gjorde eventuella reparationer på kvällarna så att produktionen inte behövde stå stilla.

Fram till 1978 var det deras far Rune som ledde företaget. Han startade det 1952 tillsammans med trävaruhandlaren Hilding Johansson, men denne lämnade rätt snart.

Bröderna tog över när Rune dog. Börje höll i tillverkningen, Per-Olof i kontor och ekonomi och Lars blev den formelle ledaren. ”Vi var unga” säger Börje och det var personalen också. När Peter tog över företaget tyckte han att personalen var gammal, men de hade ju åldrats tillsammans. ”Förmodligen för att man trivts” tänker jag. Men tre bröder, hur gick det? Konflikter? Nej inga konflikter. ”Var och en hade sin roll och tillverkningen fungerade bra” berättar Börje och Per-

Olof. Jag har träffat alla tre bröderna och de har en lugn och trivsamt utstrålning.

Kinnareds Well tillverkar enkelwell. Det har en vågig och en slät yta och görs i rullar. Man tillverkar också klossar av well som används som stötskydd och fyllnad i förpackningar. Ytterligare en produkt är tvärwellit som var stor när man byggde miljonprogrammet, dvs bostadsbyggnad mellan 1965–75. Det låg som fyllning i dörrar. På enkelwellets släta ytan kan man klistra på ett papper med information/reklam, det kallas Decowell. Detta började man med i ett samarbete med ett stockholmsföretag och det ökade volymerna och gav en rejäl skjuts till omsättningen.

Rune, brödernas pappa, jobbade på Isakssons Wellfabrik i Brännögård under 30-40-talen. Wellpappsmaskinerna kom från Tyskland men under kriget var det stopp för import därifrån. Rune, som var tekniskt kunnig (han hade studerat via brevskola, typ Hermods) fick åka runt och kopiera maskiner på andra fabriker. Sedan var han med och byggde maskinerna. Isaksson startade också en mekanisk verkstad som gjorde wellpappsmaskiner.

Företaget som startade 1952 hette Kinnareds Verkstadsindustri och tillverkade också wellpappsmaskiner, något som Rune kunde sedan tidigare. 1956 hade man en maskin över och Rune började tillverka well. Förmodligen var det lönsammare än verkstadsindustrin för det fortsatte och namnet ändrades till Kinnareds Well. Det var dock inga stora marginaler under Runes tid och det förklarar mammas replik (se överst). Det blev dock lättare och mindre konkurrens när många av de stora företagen slutade

tillverka enkelwell och sedan kom också Decowell.

Peter på väg till kontoret

Nå, vem är nu Peter Syren som ska leda företaget? Jag träffar honom på Valvet. ”Jag vill gynna det lokala” berättar han och betonar hur viktigt det är att vi stärker det kluster som finns i Kinnared och då menar han de företag, butiker, föreningar och liknande som finns på orten. Det är ju bara att hålla med. Peter gör ett energiskt intryck och han berättar gärna och intresserat. Han kommer från småländska höglandet och har jobbat med företagande hela sitt liv bland annat med trävaror. Han flyttade ner till Halmstad där han bor idag.

Han jobbade med företagsutveckling när han 2010 träffade Kinnareds Well första gången. 6 år senare kontaktade han företaget och hörde om de ville sälja och det ville bröderna, eftersom de inte hade någon som ville ta över. Peter är en av ägarna och den som leder företaget.

— Hur var det då att ta över ett familjeföretag? undrar jag

— Ekonomi och produktion klarar man av, men utmaningen är kulturen, dvs att förstå vad man behöver förändra. Det kräver att man är på plats och öppet tar i frågor och problem när de uppstår, anser Peter.

— Du berättade att ni ökat omsättningen från 30 miljoner till 100 från det ni tog över och antal anställda från ett 10-tal till 25. Vad beror det på?

— Tre saker, svarar Peter. För det första, produktutveckling, som handlar om att våga göra nytt. Vi har enkelwell på rulle som används som omslagsmaterial och att slå in varor som tex glas och verktyg. Den kan vi utveckla genom att lägga till olika funktioner som att belägga ytan med varierande material som gör den till exempel repfri, hård eller rostfri. Sen har vi welldynor eller kuddar. Det är olika tjocka lager av well och det används som inredning och stötdämpande material. De kan vi också göra vattentåliga. Vi har massor med olika idéer. För det andra ökade vi säljinsatserna och utvecklade kontakter med kunder och leverantörer. Det tredje är att marknaden har gynnat oss. Den har gått från plast till att i stället använda produkter i papper.

Vi säljer till Sverige, Danmark, Norge, Finland och Baltikum. Pallsvepen, alltså wellpapp som sveps runt pallar med text på produkten, till exempel kaffe, säljs över hela Europa. Vi är nischade, så vi är så gott som ensamma inom vårt område i Norden, men nere i Europa finns det flera liknande företag.

— Vad är det som driver dig? Är det pengar?

— Nyfikenhet svarar Peter. Jag vill se hur långt jag kan komma. Pengar är nödvändiga, men det är inte det som är det viktiga, utan det är att se något växa. Kinnareds Well är ett fint välskött företag med en stor potential att växa och det vill jag vara med i och bidra till.

Det låter positivt. Jag förstår hur betydelsefullt det är att ett företag har en ägare som arbetar i detsamma och som har andra motiv än enbart pengar. De är basen, men det måste också finnas annat. Annars är det kanske inte så kul att gå till jobbet.

Claes-Göran Östlund

Kinnareds Svarveri

Något som kännetecknar företag som klarar sig och växer är att de vågar investera. För Kinnareds Svarveri innebar det att man köpte en avancerad CNC- styrd fleraxlad svarv från Spanien.

Kinnareds Svarveri ligger mitt emot f.d. prästgården/dagiset. I lokalen låg en gång Fabriksbutiken, den som Marita nu driver, och sen låg där ett loppis.

Daniel Örnstedts pappa Roy var den som startade 1998. Han jobbade på bruket och snickrade hemma och fick erbjudande att ta över svarvning av möbelben. Han började i en lokal i Hyltebruk, men köpte Fabriksbutiken i Kinnared efter ett år.

Daniel gick in som delägare på heltid efter 2 år. Man tillverkade säng- och möbelben. Det var trögt med gamla maskiner som krävde mycket folk. Kopierfräsen ramlade sönder. En försäljare tipsade om en CNC maskin han sett på en mäsas. Oj, klockrent! Skulle man satsa var det detta som gällde. Efter en vecka med broschyrer bestämde man sig.

Det var avgörande. Nu kunde man ta andra jobb, mer avancerade. Maskinen var den första i sitt slag i Sverige. Nu finns det åtminstone en till. Man inledde ett samarbete med Strand Design i Göteborg och det pågår fortfarande. Sedan köpte man en till och för 5–6 år sedan köpte man en dessutom en svarv.

Företagets styrka är att man kan ta specialjobb med bättre marginal. Man tillverkar en mängd olika produkter. Basen är möbelben, men man gör också dörrhandtag, galgar, gardinknoppar, stolpar och en massa andra saker.

Den stora arbetsinsatsen är programmeringen och den har jag lagt ner årtal

på, säger Daniel. I början var det ett enormt arbete men när program-men är klara så har man det för framtiden!

Daniel gör allt. Ställer in maskiner, fyller på toapapper, byter kretskort, städar,

Daniel i aktion

Paret jobbar tillsammans

servar maskinerna, klipper gräset (jaså? Han har ju robotklippare!!), reparerar allt som pajar (även gräs-klipparen). Det är bara Torbjörn som varit här och lagat trucken, berättar han.

Det är inget jättetryck just nu så Daniel tycker det är svårt att säga något om framtiden. För 15 år sedan var de 8 stycken, 6 fast- och 2 timanställda. Idag är det några timanställda tillsammans med Daniel och hans fru Kanokwalee. Orsakerna är flera. De långa serierna har tagits över utomlands, av Kina och lågprisländer i Europa.

En annan orsak är att möbeltillverkare har skaffat egna maskiner och tagit hem produktionen. Under de senaste 10 åren har dessutom många möbelföretag försvunnit.

Vi önskar lycka till denne hårt arbetande och kunnige "working man" i en tuff branch!

Claes-Göran Östlund

Musikstudion Måsen flyttar från Gotland till Kinnared

Anders och Linda Nordh flyttade in på Villavägen för ett och ett halvt år sedan. Han musiker och musikproducent, hon konstnär. Varför väljer man Kinnared som hemort?

Anders förklarar: Vi bodde tidigare i Hemse på södra Gotland. Vi hade det bra där och jag hade min inspelningsstudio i ett dubbelgarage. Det kom folk dit och spelade in och livet rullade på. Men det är lite bökigt att ta sig till Gotland, man måste åka båt... Därför fick vi inte så ofta besök av släkten, vår dotter Tanja och våra barnbarn till exempel. Vi hade några jular där, så vintern skrämde inte, men det kunde inte bli så ofta ändå. När så dottern kom och sa "Är det inte dags att ni flyttar lite närmare oss?" Då tyckte vi detsamma, så sagt och gjort, vi la ut kåken till försäljning.

Anders och Linda fick så småningom sålt huset och därefter begav de sig till västkusten, eftersom deras dotter Tanja bor i Varberg. Först hyrde de en gäststuga av Tanjas killes föräldrar, som bor i Galta-bäck utanför Varberg, medan de letade efter något eget. "I ett halvår vaknade vi upp till frukost vid ett stort fönster mot det öppna havet och där stod det ett par stora hägrar och hälsade god morgon! Det var fantastiskt" tycker Anders.

På dagarna körde paret runt i hela Halland och tittade på hus som var till försäljning. Helst ville de ha nära till både Varberg och Halmstad, för i Halmstad bor Anders syster med barn och barnbarn. Men det är ju mycket dyrare att köpa hus vid kusten och de tycker inte man får så mycket för pengarna. Från Kinnared är det lagom långt till kusten, så när de såg det här huset, slog de till.

- Det är en bra kåk, den är fräsch och tillräckligt rymlig. Vi vann budgivningen och köpte huset. I källaren har jag inrättat min musikstudio i en före detta gillestuga. Den ska vi titta på sedan, säger han.

Gillestugan blev en välutrustad musikstudio!

Anders har varit musiker största delen av sitt liv på olika sätt. Redan innan målbrottet var han med i radiotjänsts gosskör och sjöng och sedan har det bara fortsatt med musik i olika former. Gitarr är hans första instrument, men han spelar även klaviatur.

- Jag hade snälla föräldrar som lät mig ta pianolektioner i ung ålder. Först privat på Hägerstensåsen, när vi bodde i Västberga i utkanten av Stockholm. Sedan blev det Kommunala Musikskolan, denna fantastiska institution. Jag spelade fiol en termin, men mina öron stod inte ut med gnidandet. Det tar helt enkelt för lång tid innan det låter bra, säger Anders med ett skratt.

Så småningom flyttade familjen in till stan, där Anders träffade kompisar som han bildade band med. De började med ett gäng som hette *Trolls*, efter det gick de vidare med *Life* och sedan har det

fortsatt. Anders blev studiomusiker och var ute med mängder av artister som var populära på 70- och början av 80-talet. Några var Abba, Björn Skifs och Magnus Uggla. Han satt i Melodifestivalorkestern i tre år och var i full gång då och spelade även in plattor som studiomusiker, alltså gitarrist.

I mitten av 70-talet var Anders med i musikalen *Hår*, en skandinavisk uppsättning som var dansk i botten, men folk från hela världen var med. Anders själv spelade en roll som hette Woof, som var en fredsälskande man som hade några sånger och då spelade han också gitarr. Anders berättar:

– De hade fixat till en jacka jag hade på mig, med lampor som blinkade och så var min gitarr uppe i ett torn, så jag gick upp där och spelade ett solo. Det var en stor uppsättning, vi var 30 personer på scen och vi hade premiär på Scandinavium i Göteborg och sedan fortsatte vi på stora hallar i bl.a. Oslo, Köpenhamn, Malmö och Stockholm. Jag har fortfarande kontakt med de som var med. Vi hade också en återknytningsfest i Köpenhamn, men det är längesen nu.

Efter tiden med *Hår* blev det Dalcroze-seminariet, som utbildade rytmiklärare. Även det låg på Hägerstensåsen och där gick också Bertil Schough, så Anders och Bertil var klasskamrater och hittade på hyss, enligt Anders. De båda har bestämt att ses, när de nu bor ganska nära varandra. Någon gång i maj planerar de att sammanstråla och berätta vad som hänt de senaste tio åren.

– Jag hälsade på Bertil i Vanered för längesedan och då skojade han med mig genom att ta mig med till kalvhagen. Vi gick in tillsammans och sen gick han ut. Då kom kalvarna och var väldigt nyfikna på mig. De var trevliga, men de är väldigt

stora när de kommer inpå en och börjar buffa och så där. Bertil stod utanför och garvade, så hyssen har han fortsatt med!

Under en period från -82 till slutet av 80-talet, var Anders dykare. Det hade börjat med sportdykning, där han utbildade sig stegvis, enligt ett amerikanskt system, tills han var assistant instructor, vilket betyder att han hjälpte till att utbilda andra. Då fick han ett erbjudande att åka till Grekland och bli yrkesdykare.

Anders berättar: ”Jag trivs under vattnet, så jag sa ja direkt. Just då var jag också trött på musiken. Jag hade haft en del dansbandsjobb, som kan vara väldigt standard. Man får ett jobb och så tar man sin gitarr och åker dit. Då får man ett notblad framför sig och så räknar de in. Efter det samma sak; nytt notblad, ny inräkning och så nästan samma låt igen. Det var så själlöst så klockorna stannade. Så när erbjudandet om dykning i Grekland kom var det ett äventyr jag välkomnade!”

Det hela började med en stor Amerika-linjebåt, en norsk lyxkryssare om 200 meter. Den låg på sidan utanför Pireus och skulle bärgas. Så fjorton dagar senare stod Anders på pontonkanten, de pekade neråt och det var bara att hoppa i. Han hade aldrig haft torrdräkt och Agamask och sådant förut, men det gick bra. Så han var där i tre år och lärde sig nya färdigheter, som att svetsa under vatten t.ex. Han var även i Sverige en tid och tränade dykningar, på 50 meters djup bland annat. Det var utanför Nynäshamn, men också i Gävle, där han hade på sig en gammal tung dykarutrustning med blyskor och kopparhjälm. Det var knappt han tog sig upp, det hela vägde så där 80 kg!

1984 kom Anders tillbaka från Greklandsäventyret och då tillsammans med sin flickvän, som han träffat där under hennes semester. De åkte ett litet tag till Filippinerna, som är Lindas hemland, för att hon måste söka visum därifrån. Hon blev kvar där, medan Anders åkte tillbaka till Sverige, så de var ifrån varandra i ett halvår, vilket Anders tyckte var hemskt. Men sedan kom hon hit, de gifte sig och har sedan levt sina liv tillsammans.

Vid den här tiden startade Anders och en kompis ett off-shoreföretag på Cypern, med idén att åka till Sverige på somrarna och göra dykjobb här. ”Så vi var och lappade på Öresundsbron och rensade kraftverk och allt möjligt.” Man betalar ingen skatt här för ett offshoreföretag på Cypern, så då kunde de leva på det de fick ihop här, under vintern därnere. Det gick ganska bra, men det stannade av så småningom. De höll på i ungefär tre år, men det är ett tufft jobb och Anders fick ont i ryggen. En tid på slutet kunde han inte räta på ryggen, kotorna hade blivit sammanträngda, så det gick inte att fort-sätta med dykningen helt enkelt.

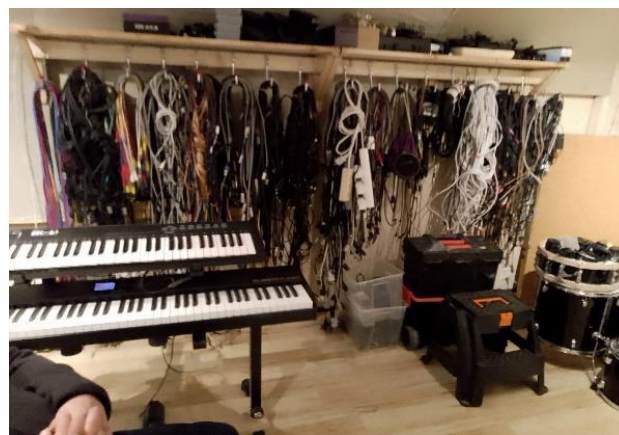
De flyttade hem och slog sig ner i Helsingborg, där Anders gick några AMU-utbildningar och läste in gymnasieekonom för att kunna starta eget. Sedan höll han på med datorer ganska länge, vilket han börjat med redan på Cypern. Så han utbildade folk och hjälpte till med uppkopplingar och internet, en hel del reklambyråer anlätade hans företag. Men det blev sämre tider, reklambyråerna fick lägga ner och jobben blev färre. Så då funderade han på nästa steg i livet.

– Jag har haft en filosofi som följt med mig genom livet och den går ut på att när jag blir gammal så ska jag läsa berättelsen om mitt liv. Då vill jag att den ska

vara intressant att läsa, när jag sitter där i gungstolen med en filt om benen. Så jag har nappat på olika saker efterhand och försökt göra det bra, berättar Anders.

Så, efter datorperioden bestämde de sig för att flytta till Gotland. En kompis från tiden med Life-bandet på 70-talet hade flyttat dit. Men Anders har alltid varit intresserad av elektronik, ända sedan barnsben och alltid varit nyfiken på hur de jobbade i kontrollrummet; hur de fick det att låta si eller så. Han hade redan börjat samla ihop till en studio och nu var det dags att göra allvar av det.

Stället de köpte hade ett dubbelgarage som de isolerade, ackustikinredde och satte upp skrivbordet med datorer, mixerbord och andra apparater. Sedan var det bara att dra igång som studioägare, med inspelningar och lite filmmusik och sådant och det höll Anders på med i tretton år. ”Nu när vi flyttat hit så har jag ju erfarenheten och utrustningen med mig och kan inte tänka mig att vara utan en studio. Det behövs inte heller, för nu är den klar!” säger Anders nöjt.

Anders påpekar att trumsetet ännu inte blivit uppsatt

Under tiden Anders berättar har hustru Linda servat oss med hembakat fika och jag har noterat åtskilliga tavlor i rummet, så jag undrar om det är Linda som målat.

– Javisst, hon har haft en del utställningar sedan vi flyttade hit och även på Gotland och hon får sålt en del. Här omkring har det varit i Falkenberg och även i Viken utanför Helsingborg, där vi fortfarande har en hel del vänner, säger Anders.

Vi pratar en stund om Hylte kommun och Forum med sin utställningslokal, bland annat. Sedan frågar jag om Anders och Linda haft lätt eller svårt att få kontakt med folk i Kinnared.

Linda jobbar med varierande material så bilderna får olika strukturer.

– Vi har jättebra grannar, så de har fått oss att känna oss välkomna och vi har inte haft problem med något. Det finns en kille som heter Håkan, som äger en del fastigheter i samhället. Han dök upp här en dag, när han skulle dra upp en stubbe åt en vän i grannhuset, och då frågade han mig om vi hade någon stubbe vi ville bli av med. Ja, sa jag, vi har några stycken vi slitit med. Så då kom han här med sin maskin och ryckte upp stubbarna och drog väck dem. Då känner man sig ju välkommen! När Linda la ut saker till försäljning på Market Place kom han och köpte några stolar till "hotellet". Han är fantastisk, anser båda makarna.

— Sedan var de med på arkivdagen som Hembygdsföreningen hade och tyckte det var jättetrevligt. Människor var välkomnande och de pratade med många. Kanske går de med i Samhällsföreningen, men än har tiderna för möten inte passat. De har också tänkt att besöka skolans Öppet Hus på lördag.

Anders tycker att en fördel med Kinnared är lugnet, men det är också en nackdel. I en stad händer det saker så fort man går utanför dörren, där finns teater, bio och konserter o.s.v. Man kan ju inte få båda delar, men vill man nå städer är det inte långt och även Hylte är betydligt större. Här finns ju också en hel del naturfenomen att utforska!

Vi går nu ner till musikstudion i källaren och jag blir imponerad av musikinstrument och inspelningsapparat. Anders påtalar att han ännu inte satt upp trummorna. Han spelar en snutt på pianot och berättar om utrustningen. Bland annat att han har en s.k. plug i datorn som gör att musiken kan placeras i en viss lokal och därmed få klangen från just det rummet. Jag får lyssna till låtar från bandet Life, där Anders sjunger med en klar och ren stämma. På inspelningen hörs också 24 stråkar från Sveriges Radios symfoniorkester, får jag veta. Arrangemanget står Björn J:son Lindh för. Det hela låter vackert!

Ett stort tack för inblicken i Anders och Lindas liv, två intressanta kreatörer som nu berikar bygden!

Maria Ayre

Ny energi på Kinnareds prästgård

Kinnareds gamla prästgård respektive f.d. förskola har ägts av kommunen, men såldes för knappt ett år sedan till privatpersonen Anna Nicodemi från Mölndal. Tidigare önskade föreningarna i Kinnared att kommunen skulle överlåta och delvis driva huset som samlingslokal för ordsborna.

Kommunordförande Ronny Löfkvist var försiktigt positiv till förslaget, men kommunen fick sämre ekonomi och beslöt sälja huset. Nuvarande ägaren har emellertid planer som i delar överensstämmer med Kinnaredsbarnas önskan och vem vet, kanske kommunen ändå blir involverad!

Så här berättar Anna Nicodemi:

– Jag letade efter en liten stuga, inte alltför långt från min lägenhet i Mölndal, kanske neråt Kungsbacka, Frillesås. Jag studerade hus till salu under en period och det här huset dök upp hela tiden. Trots att det låg längre söderut än jag tänkt mig tittade jag ändå närmre på uppgifterna om det, men tyckte först att det är alldeles för stort. Men jag ringde ändå mäklaren för att få veta var Kinnared låg. Trots avståndet bestämde jag mig för att titta och när jag sedan gick runt här i huset blev jag lite kär och bestämde mig ganska snart för att jag ville bo här!

Kinnared är emellertid en liten ort, och Anna var beredd på att betraktas som utbölning. Så har det dock inte alls blivit. Ganska snart efter husköpet, när ut-

röjning och renovering påbörjats, fick hon oväntat besök av Evy Johansson (välkänd Kinnaredsprofil). Hon önskade välkommen och berättade lite om bybornas grusade förhoppningar gällande prästgården. Efterhand har folk kommit fram och pratat och Anna har inte alls behövt känna sig som en inkräktare, utan tvärtom, så har människor varit välkomnande.

Till exempel kom hon med i Samhällsföreningen, tack vare Evy.

— När jag berättade för henne att ladan bakom huset skulle kunna användas till något ortens folk vill ha, sa hon att det är något för Samhällsföreningen. Hon ringde några samtal, vilket ledde till att jag fick en inbjudan till ett möte de skulle ha. Det var här i skolans matsal, så jag gick ju dit. Det var hur trevligt och lättsamt som helst och jag fick direkt frågan om jag ville bli ledamot, och så blev det, säger Anna.

Under det mötet pratades det fram och tillbaka och Anna skojade om att hon funderade på att odla potatis. Då frågade Malin om hon ville ha halm från stallet att täcka med. Anna trodde hon skojade, men dagen efter stod Malin där och lastade av. ”Då var jag ju tvungen att sätta mina potatisar, så nu är där en liten odling i åkerkanten. Det är första gången jag odlar potatis, så vi får se hur det går” skrattar Anna.

Ladan bakom huset behöver dock renoveras, vilket Anna tog upp med Samhällsföreningen. Hon ser Epatraktorer köra förbi och barn som springer

Mötesplats Ladan?

och cyklar fram och tillbaka. I det sammanhanget tänker Anna på ladan, som skulle kunna fungera som någon slags fritidsgård och även mötesplats för grupper med gemensamma intressen. Evy tog upp musiken som ett exempel och det finns många andra sysselsättningar som skulle kunna göra orten mer levande.

Så Anna erbjuder Samhällsföreningen att använda ladan mot att hon får hjälp att rusta upp den. Hon har även börjat röja upp i buskagen nere vid ån, för att skapa en allmän grillplats. Folk i föreningen blev entusiastiska och vill hjälpa till med det. Flera menade att de kan

komma och röja för grillplatsen under en helg och samtidigt grilla med barnen.

Blivande grillplats vid Österån

Vad gäller ladan så får det ju diskuteras om, och i vilken omfattning, kommunen kan bidra och hur mycket Anna själv skjuter till. Hon har en idé sedan länge om att öppna ett bokkafé, där man kan sitta i lugn och ro till en fika och läsa och diskutera böcker och man ska kunna både lämna och låna böcker där. Dessutom finns många med funktionsvarianter som aldrig får en chans att komma ut i arbetslivet. Om kommunen kan stötta skulle flera kunna arbetsträna inom projektet för att ha större chans till ett riktigt jobb. Kaféet skulle vara icke vinstdrivande.

”Nå, vilka har mest behov av en mötesplats?” funderar Anna och fortsätter med tanken på föräldralediga mammor och pappor. De kan prata och fika medan barnen leker. Sedan finns pensionärer, här är ju inget kafé eller liknande där de kan umgås. Man kan till exempel ha bridgedagar som organiseras så att stället är paxat vissa tider i veckan.

Finns behov av ett språkkafé? Även en viss lunchförsäljning kunde passa, med tanke på alla arbetare som finns här. Anna ser hur en hel del köper mackor på ICA, så behovet finns tydligen. För att utöka möjligheten till närodlade varor

kunde man även organisera en Reko-ring som placeras här. Det skulle innebära inköp på plats istället för att köra långväga.

Varför inte ett glasskafé på sommaren? Det finns helt enkelt hur många möjligheter som helst för olika aktiviteter, gränsöverskridande umgänge och serviceverksamheter, tror Anna.

”På eftermiddagar, kvällar och helger kunde man ha någon typ av fritidsgård för Epa-ungdomar med flera, de kanske behöver chilla en stund med en juice och kortspel efter att ha kört runt och druckit energidrycker. Eller så kan de ha med sina datorer och lana med varann, bara det finns lokal och uppkoppling så fungerar det ju” fortsätter Anna.

Till en dylik verksamhet behövs nog en fältassistent, så kommunen behöver ha någon på plats en del av tiden. Föräldrarna kan ju också vara där, de kan avlösa varandra. ”Det är ju egentligen en win-win-situation” menar Anna.

För kommunen skulle det innebära en väldigt liten kostnad egentligen. Anna menar att kostnaden finns där ändå, särskilt om man tänker på funktionshinder, då det lätt blir mycket hemmasittande, vilket leder till utanförskap istället för gemenskap. Det är en negativ kostnad, medan arbetsträning och umgänge skulle vara en positiv kostnad.

Ladans upprustning till godtagbar standard skulle kunna bli ett samarbete mellan kommunen och oss orsbor. Kanske också företag i området vill bidra med en del material. Därefter kunde det vara fritt fram för kommunen att använda ladan under till exempel en sjuårsperiod utan hyreskostnad.

Värmesystemet är dimensionerat för både bostad och lada, men vatten och avlopp behöver anslutas. Det är ju en

ganska billig investeringskostnad om man ser på framtida vinster.

Anna menar att bo i Kinnared permanent. Inom jobbet som säkerhetsstrateg på Trafikverket har hon kontor i Halmstad, i Göteborg och hemma. En hel del resande ingår i jobbet, men planen är att sälja lägenheten och sedan utgå från ”prästgården”.

Just hennes yrke leder in oss på trafik-säkerhet och vi pratar en stund om järnvägen genom Kinnared. Den är helt fri från stängsel, vilket Anna ser som potentiellt farligt, då tåget endast stannar om någon ska stiga av eller på. Bommarna ligger nere rätt länge, just av den anledningen. Tåget kan ju susa rakt förbi hållstället och då kanske någon just passerat på att korsa spåret i tron att tåget stannar.

Just nu bearbetar Anna Trafikverket i frågan om *Tågdagarna*. Önskan är att verket ska ge ut olika broschyrer om trafiksäkerhet och kanske presenter i form av till exempel pysselböcker, kepsar och muggar, riktade till olika åldersgrupper och kategorier.

Som privata intressen nämner Anna att hon gillar att renovera hus, att hon rest mycket i världen, men nu landat här och det öppnar upp för ett annat intresse, nämligen odling. Potatisen är ju redan satt!

Tack Anna för dina inspirerande tankgångar! Kanske kommer vi Kinnaredsbor själva att skapa en mötesplats just där vi ville ha den?

Maria Ayre

Händer i Kinnared (med omnejd)

Kinnareds hembygdsförening: se hemsidan www.kinnared.se. Finns även på Facebook och Instagram.

- Nationaldagsfirande tors 6 juni kl 14-16 vid högloftsstugan. Kaffe med nationaldagsbakelser, tal och musik.
- Midsommarfirande fre 21 juni kl 13-16 vid högloftsstugan, medtag egen kaffekorg. Lövning av stängen ca kl 17-19 kvällen före, medtag gärna blommor. Arrangemanget planeras tillsammans med samhällsföreningen.
- Hembygdsgårdarnas dag vid högloftsstugan, sön 4 augusti, kl 14-16
- Tågdagarna 7e – 8e september med nytt folkklustspel av Bengt Svensson på söndagen. Informationsblad om dagarna kommer under sommaren.
- Film och/eller berättarkväll i oktober/november, bestäms senare.
- Arkivdag i skolan lördagen 25e januari 2025.

Kinnareds samhällsförening har tagit över städdagen i april, medverkade också på Öppet Hus-dagen i skolan.

Kontaktperson: Malin Hedenberg, Ballabo Maskin, tel 0761946764

- Till Tågdagarna 8 september: Bakluckeloppis, knallar, lotteri, bilutställning, fikaservering, käpp-hästhoppning, öppet hus med Ballabo maskin, tygaffären, Olanders, hoppborg, tipspromenad m.m!
- Julfint på torget

Gnotec öppnar för Familjedag
8 september

SPF Seniorerna Drängsered:

Kontaktperson: Kerstin Carlsson, Berg, tel 0703567495. Ett mycket litet urval:

- Kulturvandring Lintalund måndag 17 juni
- Kulturvandring Nyby, Långaryd,

måndag 12e aug. med Robert Danielsson om byggnadsvård.

Föreningen har även promenader, gåfotboll och boule m.m. se vidare hemsidan www.spfseniorerna.se/drangsered

Ur Församlingsbladet Svenska kyrkan,
Torups församling:

- 22 juni (midsommardagen) friluftsgudstjänst kl 13 på Lugnet, Drängsered.
- Sommarmusik: Tisdag 25 juni kl 19 i Torups kyrka: Filip Vari och Agnes Lax, fiol
- Söndag 7 juli friluftsgudstjänst vid S:t Olofs källa, musik med Jennie Krook, Gusten Brodin och Sören Bjärnberg
- Tisdag 9 juli kl 19 i Rydöbruks kapell: "När sommarn bjuder på sin grönska": Owe och Ylva Ericsson, sång och piano
- Tisdag 23 juli Kinnareds kyrka kl 19: "Från Bach till Boulanger" George Bacos Sand, fiol och Joel Slott, piano.
- Tisdag 6 augusti Drängsereds kyrka kl 19: "Livsgnista och vardagsglitter" - konst och musik med bl a Charlotte Polson, saxofon
- 11 augusti friluftsgudstjänst vid Högloftsstugan kl 14.00, kyrkkaffe
- 18 augusti kyrkvårdssöndag Kinnareds kyrka kl 14, kyrkkaffe.
- 7 september Tågdagarna: bl. a. hantverksmässa i Torups församlingshem

Kontaktpersoner: Evy Johansson,
Elisabeth Svensson (kyrkvårdar).

Hemsidan:

www.svenskakyrkan.se/falkenberg/torup

Vad händer i din egen förening? Skriv och berätta!

evy_brannarp@hotmail.com
mariayre@hotmail.com